

[Svend Nielsen.]

Koncentration Sted, og det, der nu kendetegner ogsaa dansk Produktionsliv, er Sammenslutninger som Aktieselskaber, Monopolvirksomheder og alt det dør, altsaa Bedrifter af en helt anden Karakter end dem, man kendte paa det daværende Tidspunkt.

Alene ud fra denne Betragtning er der al Grund til at tage op til Overvejelse en virkelig dybtgaaende Revision af det fagretlige Grundlag, som blev lagt omkring Aarhundredskiftet.

Men ogsaa de politiske Forskydninger er jo synbare. Dengang indtog dansk Arbejderbevægelse en anden Stilling i Samfundet, end Arbejderbevægelsen gør i Dag. Gennem de Aar, der er gaaet, har Forholdet forrykket sig meget stærkt til Gunst for Arbejderbevægelsen. Ogsaa denne Side af Sagen bør man tage med i sine Overvejelser, naar man diskuterer, om det er paakrævet at tage hele denne Sag op til Revision. Efter min Opfattelse, ud fra de Betragtninger, jeg her har gjort gældende, maa Tiden ubetinget være inde til, at man virkelig alvorligt, under Indtryk af de Forskydninger, der har fundet Sted, tager hele dette Spørgsmaal op til Overvejelse og finder Former, som er tidssvarende, og hvori ogsaa ligesom manifesteres de øjeblikkelige Tilstande Parterne imellem inden for vort Samfund i Dag.

Det er ligeledes min Opfattelse, at hele dette Spørgsmaal kan ikke ses blot og bart ud fra et snævert Fagforeningssynspunkt. Problemet vedrørende Arbejdernes Medbestemmelsesret inden for Samfundet er et førstærangs Spørgsmaal for Demokratiet som Helhed, og jeg tror ogsaa, det er en Sag, som angaar ikke blot Arbejderne, men ogsaa de næringsdrivende, ogsaa en Række Haandværkere, for Forholdet er nu engang det, at naar Arbejderne har det godt, naar Arbejderne har Penge mellem Hænderne, betyder det ogsaa en hel Del for alle vore mindre næringsdrivende. De mindre næringsdrivende kan jo tale med om, hvordan det ser ud i deres Forretninger, naar de store Arbejdsløshedskriser har hærget det arbejdende Folk. Klokken kimer sjældnere ind til Forretningerne, der kommer færre Penge ind, Omsætningen gaar ned, og det er i allerhøjeste Grad til Skade for alle de smaahandlende og ogsaa for de mindre Haandværkere, der for en stor Dels Vedkommende skal leve af det Arbejde, som er at hente hos Arbejderne.

Men ogsaa dette er kun en Side af Sagen. Hertil kommer, at jeg mener, at det har overordentlig stor Betydning blot et Øjeblik at fastholde den Lære, man kan drage

af Udviklingen i 30erne paa dette specielle Omraade. Hvordan gik det Demokratiet, da man i disse Aar i adskillige Lande rettede voldsomme Slag imod det arbejdende Folks Organisationer? Medlemmerne i dette høje Ting husker jo, at Nazismen betragtede det som sin fornemste Opgave at knække Rygraden paa det arbejdende Folks frie faglige Organisationer. Kampen blev ført igennem, men det var ikke blot Arbejdernes frie faglige Organisationer, det gik ud over. Det gik ud over hele Folkets Frihed til selv at øve en vis Medbestemmelsesret over deres egne Forhold. Over Kampen mod Fagbevægelsen blev den endelige Kamp mod Demokratiet ført i alle de Lande, hvor man gjorde denne Kamp imod de faglige Organisationer til et Hovedspørgsmaal.

Ud fra de Synspunkter, som jeg her har gjort gældende, mener jeg, at det Forslag, som den højtærede Arbejds- og Socialminister har forelagt til Behandling for det høje Ting, er utilfredsstillende. Vi kan gaa ind for Forslaget, men naar man tager Loven om Mægling i Arbejdsstridigheder op til Behandling, er der ogsaa andre Spørgsmaal i denne Lov, som man burde beskæftige sig med. Udvidelsen af Forligsinstitutionen med 12 Mæglingsmænd kan naturligvis have den praktiske Betydning, at Forligsinstitutionen allerede paa et meget tidligt Tidspunkt, ja, fra Forhandlingernes Paabegyndelse i Underorganisationerne, kan faa Lejlighed til at følge disse Forhandlinger, og det er muligt, at Udvidelsen ogsaa kan faa den Betydning, at man vil kunne faa klaret en Del af de Detailspørgsmaal, som er Parterne imellem, altsaa faa dem klaret allerede paa et tidligt Tidspunkt, og derfor kan vi yde vor Medvirken til, at denne Ændring af Loven finder Sted.

Men hvad angaar de Omraader, hvor jeg mener, at der yderligere bør finde Ændringer Sted, vil jeg have Lov til at gøre opmærksom paa et Par Ting — et Par Skønhedspletter —, der er kommet til ved Revisionen af Loven den 18. Januar 1934. Denne Revision skete efter forudgaaende Forhandlinger i et Udvalg med Repræsentanter fra saavel De samvirkende Fagforbund som fra Arbejdsgiverforeningen, og jeg tror, at det i første Række var Arbejdsgiverforeningens Initiativ, der kom til at præge de Bestemmelser, som blev det endelige Resultat af Udvalgets Betænkning og den senere Lovgivning. Fra Arbejdsgiverside gjorde man dengang gældende, at det, man egentlig burde gennemføre, var en Bestemmelse om, at for at forkaste